

udøve indflydelse på Sydafrika, men ikke var rede dertil, tilsyneladende var endt i et forsøg på at undgå det uundgåelige.

I de ret få indlæg fra *vestlige* lande fordømtes Sydafrikas holdning både i almindelighed og med hensyn til de fængslede sydvestafrikanere, og nødvendigheden af en realistisk indstilling understregedes. Der henvises til det ønskelige i nærmere kontakt med Sydvestafrikas befolkning og udtryktes beredvillighed til ydelse af uddannelseshjælp til unge sydvestafrikanere. Men alternative konkrete forslag til, hvorledes 21. generalforsamlings resolution burde følges op, fremkom ikke.

Den således blotlagte store afstand mellem afro-asiaterner og vesten — i øvrigt et tilbagevendende træk i kolonispørgsmål — gav rige muligheder for propagandamæssig udfoldelse fra *kommunistisk* side. I sin yderste konsekvens førte dette til østlandenes positive stemmeafgivning på nedenfor nævnte resolution 2325, uanset østlandenes principielle modvilje mod en FN-administration, der førte til, at de ikke støttede resolutionen på 5. ekstraordinære generalforsamling. I øvrigt hævdede østlandene, at Sydafrika kun var i stand til at opretholde sin afvisende holdning over for FN takket være en række vestlige landes samarbejde med Sydafrika. FN kunne kun komme videre i Sydvestafrika-spørgsmålet ved en fordømmelse først og fremmest af USA's, Storbritanniens og Forbundsrepublikken Tysklands politiske, økonomiske og militære støtte til Sydafrika.

Enkelte af de vestlige landes indlæg bør i korthed omtales særskilt. USA bekræftede sin støtte til 21. generalforsamlings resolution og forsikrede, at man fra amerikansk side nøje overholdt våbenembargoen mod Sydafrika. Andre lande leverede imidlertid Sydafrika våben, hvorfor generalforsamlingen måske burde overveje at indskærpe våbenembargoen. USA tog kraftigt afstand fra terroristloven, der betegnedes som en „terrorlov“.

Fra *dansk* side udtaltes i en stemmeforklaring den 16. december, at arrestationen af de 37 sydvestafrikanere, forkastelig som den var i sig selv, tillige var en grov krænkelse af Sydvestafrikas internationale status, og at Danmark positivt ville overveje at støtte konstruktive skridt med henblik på at

hjælpe de arresterede og opnå deres løsladelse. Forudsætningen for virkelige fremskridt i Sydvestafrika-spørgsmålet var enighed mellem det altovervejende flertal af medlemmerne, herunder sådanne lande, der måtte have mulighed for at udøve indflydelse på Sydafrika. På den 5. ekstraordinære samling havde dele af medlemskabet gennemført afgørelser, der gik ud over, hvad der var acceptabelt for et sådant overvejende flertal. Danmark har fuld forståelse for de afrikanske landes aspirationer, men hvis der skal ske fremskridt i retning mod Sydvestafrikas frigørelse, må den historiske resolution fra 21. generalforsamling på ny placeres i centrum. Uanset at Danmark ikke har kunnet støtte generalforsamlingens senere beslutninger, fordømmer vi Sydafrikas manglende samarbejdsvilje.

Sverige betegnede i en stemmeforklaring 21. generalforsamlings resolution som historisk og erklærede, at FN måtte fortsætte med at stræbe efter konkrete og konstruktive beslutninger med henblik på en retfærdig og fredelig løsning af Sydvestafrika-problemet. Det var imidlertid tvivlsomt, om den på 5. ekstraordinære generalforsamling vedtagne resolution tjente dette formål. Sveriges beredvillighed til at deltage i et omfattende uddannelsesprogram for sydvestafrikanere samt behovet for ved udbredt oplysning og andre midler til fremhæve FN's direkte ansvar for Sydvestafrika understregedes. Retsforfølgelsen af de 37 fængslede sydvestafrikanere i Sydafrika og terroristloven fordømtes. Hvis sikkerhedsrådet skulle ønske at undersøge lovligheden af terroristlovens anvendelse i Sydvestafrika, kunne rådet overveje at konsultere Den internationale Domstol. Et videregående formål hermed skulle være, at domstolen forudsætningsvis godkendte lovligheden af 21. generalforsamlings resolution.

Også *Finland* kom i sin stemmeforklaring ind på ideen — der oprindeligt var fremført af Jugoslavien — om en høring af Den internationale Domstol.

Sydafrika fastholdt, at 21. generalforsamlings resolution var ugyldig, samt beskrev den sydafrikanske regerings bestræbelser i Sydvestafrika som tjenende befolkningens velfærd og sigtende mod dens udøvelse af selvbestemmelsesretten, hvorved tilbuddet